

Ігор Бриндак

Довго питання про те, що стається з людиною після її смерті, стосувалося релігії. Однак в останні десятиліття воно активно обговорюється і в наукових колах. А з часом інтерес до нього почали виявляти й кінематографісти. Є декілька художніх стрічок, у яких порушується тема так званої клінічної смерті. Про одну з них ітиметься в цій публікації. Це фільм Патріції Рігген «Чудеса з небес». Відразу варто зазначити, що він знятий на підставі реальних подій, які сталися 2013 року в американському штаті Техас.

Отож, 2013 рік. У штаті Техас проживає подружжя Кеннет і Крісті Бім. У них є троє дітей. Усі дівчата. Чоловік працює ветеринаром, так що може утримувати всю родину. Крім того, сім'я має власну тваринницьку ферму. Родина дуже дружна й любляча. Але раптово в сім'ю Бімів приходить велике випробовування. Середуща дочка Анна, якій 10 років, починає часто скаржитися на біль у шлунку. Прийняття їжі, як правило, супроводжується блюванням, а живіт розпухає. Батьки оббивають пороги медичних закладів. Лікарі ставлять то один діагноз, то інший, але жоден із них не підтверджується. Нарешті Крісті дізнається, що в місті Бостоні перебуває відомий спеціаліст із дитячих недуг, але записуватися до нього на прийом потрібно за рік наперед. Розуміючи, що за такий час можна втратити доньку, Крісті все ж бере Анну і їде до Бостона. Там, незважаючи на всілякі перешкоди, таки потрапляє на прийом до лікаря і добивається проведення додаткових аналізів, і аж тоді було встановлено правильний діагноз: параліч нижньої частини кишківника. Це досить рідкісне захворювання, суть якого полягає в тому, що кишківник утратив здатність засвоювати їжу. У клініці розпочали процес порятунку, але Крісті пояснили, що шанси на одужання мінімальні і всі заходи клініки, найімовірніше, лише відтермінують смерть доньки. Після першого етапу лікування Кеннет і Крісті забрали Анну з Бостона додому. Одного разу, бавившись зі своєю старшою сестрою на подвір'ї, дівчинка вилізла на старе дерево й провалилася в дупло. Падаючи,

вона ще сильно вдарилася головою. Коли на голоси батьків і сестер дівчинка не відповідала, довелося викликати рятувальників. Родина очікувала найгіршого...

Напевно, багато хто з читачів знайомий із розповідями людей, які пережили клінічну смерть. Вони розповідали, як бачили своє власне тіло з боку, пізніше ще проходили через темний тунель, бачили в його кінці світло і т.д. Є різні оцінки цих явищ, і остаточних висновків ні з боку Церкви, ні з боку світської науки немає. Щоправда, слід мати на увазі, що, не заперечуючи загалом надприродного походження цих явищ, Церква все ж таки радить дуже обережно поставитися до подібних розповідей. І автор цих рядків свого часу писав застереження про так звані потойбічні досвіди (див. «Пристрасті довкола потойбіччя» в «Живій воді», №4, 2015). Не раз виявлялося, що так звані «Посмертні досвіди» були або наслідком галюцинацій, або психічних розладів, або звичайним обманом. Але це не означає, що всі подібні розповіді потрапляють під вищевказані пояснення. Так, американський лікар Шерон Купер окремо зібрав свідоцтва 17-ти людей, які були сліпими від народження і тільки під час клінічної смерті змогли побачити, як виглядає світ. Їхні розповіді цілком співпадали з реальністю. Після повернення до життя ці люди знову стали сліпими. Канадський лікар Ісаак Сіменс оперував 30-літню пацієнтку Андру Фарель, яка в часі клінічної смерті дізналася, що помер її чоловік, хоча їй про це не сповіщали (див. Dominczak Henrik «Nie Jestesmy sami», Michalineum, 2003, с. 351-352). Дуже цікавий випадок стався в практиці голландського лікаря Піма Ван Ломеля. Для полегшення процедури реанімації в одного чоловіка видалили з рота зубний протез. В реанімації цей чоловік отямився. Через деякий час стан цього хворого покращився, і коли його готували до виписки з лікарні, тоді він попросив повернути йому протез. Але найцікавіше те, що він сам нагадав персоналу, куди вони цей протез поклали. Коли хворого почали розпитувати, звідки він про це знає, то пацієнт пояснив, що в часі смерті перебував над своїм тілом і бачив усе, що відбувається. Зокрема й те, куди поклали його зубний протез (див. А.В Фомин «Доказательства существования жизни после смерти», Москва, «Новая мысль», 2004, с. 84).

Зараз у Колумбії живе лікарка-стоматологиня Глорія Поло. Можливо, дехто з читачів читав її розповідь у книзі під назвою «Уражена блискавкою». У ній авторка описала, що трапилося з нею 5 травня 1995 року. Цього дня Глорія Поло разом із своїм племінником ішла до бібліотеки факультету стоматології міста Богота. І по дорозі в них ударила блискавка. Племінник загинув на місці, а Глорія у важкому стані потрапила до реанімації. Там вона пережила клінічну смерть, бачила нашого Господа Ісуса Христа, постала перед Божим судом, побачила все своє життя, отримала присуд пекла, але завдяки молитвам інших людей за неї повернулася у власне тіло для того, щоб змінити своє життя і розповісти іншим про те, що пережила. Так, її розповідь теж можна пояснити і галюцинаціями, й обманом, і порушеннями мозку, але жодне з цих пояснень не дасть відповіді на запитання, як у Глорії відновилося тіло. Справа в тому, що після удару блискавки вона зазнала сильних опіків. Ноги були обвуглені, і лікарі не бачили іншого виходу, ніж ампутація. Але з часом усі ураження повністю зникли. Глорія Поло без

проблем ходить на власних ногах. (див. Глорія Поло, «Вражена блискавкою», Львів, «Добра книжка», 2015,с.10-11). Пізніше жінка змогла навіть завагітніти, хоча лікарі не давали на це жодного шансу. Пояснити таке незвичне відновлення людського тіла галюцинаціями неможливо.

Отож, у випадках, пов'язаних із клінічною смертю, є дійсно щось надприродне. А тепер повернімося до фільму. Читачі, мабуть, здогадалися, що Анна Бім не загинула. Рятівники змогли витягнути її з дерева та відвезти до лікарні. Як вдалося пізніше з'ясувати із розповідей дівчинки, вона також пережила клінічну смерть. Провалившись у дупло, Анна зауважила, що бачить своє власне тіло в дереві згори, а пізніше побачила рай. Звичайно, все це теж можна пояснити і впливом ліків, і хворобою, і травмою голови, і просто дитячими фантазіями. Але, як і у випадку з Глорією Поло, залишилося питання, на яке жодне з цих пояснень відповіді не дає, а саме: як сталося, що після повернення до життя в дівчинки зникли всі ознаки її невиліковної недуги. Тобто весь шлунково-кишковий тракт Анни був у нормі.

Стрічка Патриції Рігген – це не тільки розповідь про чудо, але й зображення життя християнської родини, яка через терпіння не впадає у відчай. Це їм дається нелегко. Фільм нічого не ідеалізує. Наприклад, показано, що Крісті деякий час навіть перестала ходити до церкви, бо не могла прийняти того, що відбувалося з її донькою. Але переконалася, що це не вихід, і знайшла в собі силу для віри. У найбільш складний момент Кеннет і Крісті просто клякають під дерево і моляться «Отче наш», незважаючи на те, що довкола них стоїть велике число людей. Фактично молитва батьків і врятувала життя їх дитини.

Але християнство в сім'ї Бімів виявляється не тільки у молитві, але й у щирих стосунках між членами родини. Наприклад, ще на початку хвороби, коли лікарі не могли поставити правильний діагноз, то недужій просто заборонили вживати деякі продукти, зокрема її улюблену піцу. Тоді сестри заявили, що також не будуть їсти цю страву, аби морально підтримати Анну. А після того, як дівчинка провалилася в дупло, Крісті відразу покликала старшу дочку і сказала: «Знай, що ти ні в чому не винна». Вона тим хотіла підкреслити, що не робить жодного докору доньці за те, що та не доглянула свою сестру. Це було сказано ще до порятунку, коли не було зрозуміло, чим цей випадок завершиться.

Отож, «Чудеса з небес» – це, з одного боку, фільм, який хоче показати, що існує життя після смерті, що це не вигадка, а з другого – дуже гарно зображено життя родини, яка живе за християнськими вартостями, й основна ідея стрічки – це те, що порятунок приходить із неба.

І ще одне, коли фільм завершиться, не поспішайте вимикати телевізор чи комп'ютер, бо матимете змогу познайомитися зі справжньою родиною Бімів, зокрема з Анною, яка розповідає, що протягом трьох років після повернення до життя (фільм знятий у 2016) вона ще жодного разу не хворіла. А старе дерево довелося зрізати. Якщо коротко підсумувати, то стрічка Патриції Рігген – це передусім розповідь про любов, унаслідок якої відбуваються чудеса. Вона буде корисною для перегляду всім.

Ігор БРИНДАК, На межі життя і смерті // СЛОВО №2 (86), червень-серпень 2021